

1. Ölüm Kapısının Ardında Ne Var?

Sonsuzluğa Bakışlar

Ölümden Dönme Deneyimleri

1976 yılında, İngiltere'den Asya'ya yolculuk yapmaya hazırlanıyordum. Hindistan'da ve ziyaret edeceğim diğer ülkelerde yaygın olan çeşitli hastalıklara karşı aşı olmam gerektiğini fark ettim. Aşıları yapan doktor, en az 24 saat alkol kullanmamam gerektiğini söyleyerek beni uyardı. O gece akılsızca bir şey yaptım (Lütfen siz evde böyle bir şey yapmayın!) Doktorun tavsiyesini dikkate almadım. 1977 yılında İsa Mesih'in öğrencisi olduktan sonra eskisinden çok daha bilge olduğumu söyleyebilirim. Ancak ergenlik dönemimde ve 20'li yaşlarımın başında hayatım kötü seçimlerle doluydu. Ciddi oranda esrar içerdim. Herhangi bir maddenin etkisi altına girmediğim gece olmazdı.

Doktorla görüştüğümde sonra o gecenin planını yapmıştım. Avrupa'dan Asya'ya yolculuk etmeden önce son gecemi arkadaşlarımla geçirip kafa dağıtacaklardık. Dışarı çıkmadan önce kendi kendime alkol almayacağımı söyledim. Bu bilgece bir karardı ama azıcık haşhaşın (esrarın daha güçlü bir biçimi) bir zararı olmazdı. Haşhaşı içmek fazla zaman alacağı için ağzıma atıp yuttum ve sonra arkadaşlarımla buluşmak için meyhaneye gittim. Oraya vardığımda arkadaşlarım yarım bardak bira ısmarladılar. Sadece yarım bardak bana dokunmaz diye düşündüm. Zaten arkadaşlarıma kabalık etmek istemiyordum.

Yuttuğum haşhaşın düşünme becerimi körelttiğine eminim. Birayı içer içmez kendimi berbat hissettim. İçimde bir şeyler oluyordu ve bunu kontrol edemiyordum. Seyahat aşılardan ötürü haşhaşın üstüne alkol içmek bünyeme ağır gelmişti. Aklıma doktorun uyarısı geldi. Kötü bir şeyler olduğunu bildiğim için meyhaneden çıktım. Evime gitmem gerektiğine karar verdim. Bir şekilde, ölmek üzere olduğumun farkındaydım.

Daireme kendimi zor attım ve koltuğa uzandım. Ardından, o ana kadar inandığım her şeyi değiştiren garip bir şey oldu. Bedenimden çıktım, tavana doğru yükselerek odanın diğer tarafında havada asılı kaldım. Aşağıdaki bedenime bakıyordum. Bu deneyim bir görüm ya da rüya falan değil, tümüyle gerçektir. Bedenim koltuktaydı ama ben içinde değildim! Tanrı'ya o anda yakarıp merhamet dilemeye başladım. Oysa ki, Hristiyan bir yakını ya da dostu bile olmayan Ateist bir insandım. Tanrı'ya inanmadığımı sanıyordum ama ansızın deli gibi dua etmeye başlamıştım.

Öldüğüm anda varlığımın son bulacağını sanırdım. Ancak ilahiyatım aniden değişmişti – inanmadığım Tanrı'ya dua etmeye başlamıştım. Eğer O hayatımı bağışlarsa, kendimi O'na verecek, her istediğini yapacaktım. Canım bir anda değerlenmişti çünkü nereye gideceğimden emin değildim. Tanrı'ya dua edip söz verdikten hemen sonra bu deneyim son buldu. Gözlerimi açtığımda yine bedenimdeydim ve Tanrı'nın lütfuyla hayattaydım.

Isınma sorusu: Hiç ölümden dönmek gibi bir deneyim yaşadınız mı ya da size yakın birisiyle vedalaşmak zorunda kaldınız mı? Deneyiminizi paylaşın.

Ölümlerle yüzleşmek, hayatımda dönüm noktası oldu. Hayatımı Mesih'e teslim etme sözü verdiğim halde, ne yaptığımı farkında değildim, bu nedenle ertesi gün sözümün caydım. Tanrı'nın kim

olduğunu ya da O'nu nasıl bulacağımı bilemiyordum. O günlerde bildiğim ya da inandığım tek şey, dünyadaki hayatın sonrasının olduğu ve hayatın bedenimizle sınırlı olmadığıydı. Ölümden sonraki hayat beni fazlaca meraklandırıyor ve öldüğümüz zaman bize neler olacağını anlamaya çalışıyordum. Ruhçuların cemaatine katılmak istediğimi hatırlıyorum ama bir türlü bunu başaramadım ve neye inandıklarını öğrenemedim. Sanki önümde görünmez bir engel vardı ve kapıdan girmeye çalıştığımda kalbimde çarpıntı başlamıştı. Tanrı beni sadık bir şekilde ruhçuluktan ve medyumlardan koruyordu.

Ben bu konuları anlamaya çalışırken, bazı hastalarını ölümden döndüren bir doktorun yazdığı bir kitapla karşılaştım. Kitap, Raymond A. Moody, MD tarafından yazılmıştı ve adı *Yaşamdan Sonra Yaşam'dı*. 1970'li yıllarda, çeşitli canlandırma aygıtlarının yaygınlaşmasıyla, genelde ölümlerle sonuçlanacak kazalarda hayatta kalma oranları yükselmişti. Hastaların bazıları, doktora ölümden sonrasında ilgili deneyimlerini anlatmışlardı. Doktor Moody hastaların paylaştığı bu öykülere o kadar ilgi duymuştu ki, başka doktorlarla konuşmaya başlamıştı. Sonunda, ölen ve canlandırmayla hayata döndürülen 150 kişinin dosyasını birleştirerek bir dosya oluşturdu. İlginç öykülerin çoğuna kitabında yer verdi ve 150 kişinin paylaştığı öyküler arasında şaşırtıcı bir benzerlik vardı. Doktor, birbirine benzer olan bu anlatıları özetleyerek ölüm noktasındaki bir kişinin yaşadığı tipik süreci kaleme aldı:

Bir kişi can veriyor ve fiziksel sıkıntısı son buluyor, doktoru tarafından ölümü ilan ediliyor. Rahatsız edici bir ses, yüksek bir çınlama ya da bir uğultu eşliğinde uzun, karanlık bir tünelden geçtiğini hissediyor. Bunun sonucunda kendisini fiziksel bedeninin dışında ama aynı fiziksel ortamın içinde buluyor. Adeta bir seyirci gibi kendi bedenini uzaktan seyrediyor. Kendisini hayata döndürme çabalarını izlerken duygusal bir çalkantı hissediyor.

Bir süre sonra kendisini topluyor ve içinde bulunduğu tuhaf duruma alışmaya başlıyor. Kendisinin hala bir 'bedeni' olduğunu ama bunun çok farklı bir doğası olduğunu, fiziksel bedeninden çok farklı yetileri olduğunu fark ediyor. Bunun ardından başka şeyler olmaya başlıyor. Ona yardımcı olmaya gelen başkalarıyla karşılaşıyor. Ölmüş olan akrabaların ve arkadaşların ruhlarını görüyor, daha önce hiç hissetmediği sevecen, sıcak bir karşılamayla kabul görüyor. Önünde ışıktan bir varlık beliriyor ve hayatını gözden geçirmesini istiyor. Hayatındaki önemli olayları panoramik, anlık bir görüntü akışıyla görmesini sağlıyor. Ardından, dünyadaki yaşamla sonraki yaşam arasındaki sınırı temsil eden bir tür engelle ya da hudutla karşılaşıyor. Dünyaya dönmesi gerektiğini, ölüm vaktinin henüz gelmediğini anlıyor. Ancak buna karşı koyuyor, çünkü ölümden sonraki yaşamın deneyimlerini tatmış olduğu için geri dönmek istemiyor. Alabildiğine sevgi, sevinç ve huzur duygularını yaşıyor. Bununla birlikte fiziksel bedenine ve yaşamına yeniden kavuşuyor.

Daha sonra bu olayları insanlara anlatmaya çalışıyor ama bunu başaramıyor. Her şeyden önce, dünya dışındaki bu olayları tarif etmeye yetecek sözcükleri bulmakta zorlanıyor. Ayrıca başkalarının kendisiyle alay ettiğini fark ederek susmayı tercih ediyor. Ne var ki bu deneyim, onun yaşamını, özellikle de ölüm ve hayatla ilişkisini gözden geçirmesine neden oluyor.”

Raymond Moody'nin, bu kitabı yazarken Hristiyan olup olmadığını veya herhangi bir ruhsal inancı olup olmadığını bilmiyorum. Bu deneyimleri paylaşan kişilerin inançlarından da söz etmiyor. Belki bazıları inançlıdır ama onun kitabının nedeni bu değildir. O sadece ölüm deneyimini bilimsel bir açıdan gözlemlemek istiyordu.

Biz elbette ölümden sonraki yaşam hakkındaki kitaplara kuşkuyla yaklaşmalıyız çünkü İsa Mesih son günlerde birçok sahte peygamberin dünyaya geleceğini söyledi (Matta 24:11). Örneğin 1992 yılında Betty Eadie, beden dışı bir deneyim yaşadığı iddiasında bulundu. Işığın Kucağında isimli kitabında Havva'nın ayartılmadığını, tanrılığa yükselme süreci için gerekli şartları yerine getirmek amacıyla bilinçli bir karar verdiğini öne sürdü. Bir de *Cennet Gerçekten Var* isimli kitaptan söz etmek gerekir. Wesleyci pastör Todd Burpo bu kitapta, üç yaşındaki Colton'ın cennete gidip gelişini anlatıyor. Tanrı'nın Cebrail'e benzediğini, mavi gözlü, sarı saçlı ve dev kanatlı olduğunu, İsa Mesih'in deniz yeşili mavimsi gözleri, kahverengi saçları olduğunu, gökkuşağı renkli bir ata bindiğini ve kanatsız olduğunu, Kutsal Ruh'un ise mavimsi olduğunu ama zorlukla görülebildiğini söylüyor.² Hristiyanlar olarak, bu tür iddiaları gerçek olarak kabul edemeyiz.

Ben bu tür kitapları okumuyorum çünkü Kutsal Kitap'a baktığım zaman, örtünün diğer tarafında İsa Mesih'i gören insanların huşuya kapıldığını ve ölü gibi ayaklarının dibine yığıldıklarını görüyorum. Elçi Yuhanna'nın Vahiy kitabında, birinci bölüm on yedinci ayette yaşadığı budur. Kutsal Kitap'ta sonsuzlukla ilgili konularda güvenebileceğimiz tek kitap budur. Benim amacım size Kutsal Kitap'ın neler söylediğini öğretmektir.

Sonsuzluk konusu, bizim anlamamızı gerektiren hayati bir konudur çünkü canlarımızın düşmanı ölüm korkusunu kullanarak kararlarımızı endişeyle almamıza neden olmaktadır. İsa Mesih'in olgun bir öğrencisi olmak, temel Kutsal Kitap gerçeklerini Hristiyan yaşamınızın başlarında öğrenmenizi gerektirir. Bu seride öğreneceğiniz iki temel gerçek şunlardır:

Bunun için, ölü işlerden tövbe etmenin ve Tanrı'ya inanmanın temelini, vaftizler, elle kutsama, ölülerin dirilişi ve sonsuz yargıyla ilgili öğretinin temelini yeni baştan atmadan Mesih'le ilgili ilk öğretileri aşarak yetkinliğe doğru ilerleyelim. (İbraniler 6:1-2)

Eğer öğrendiğiniz bu gerçekleri uygulamaya koyar, yüreğinize alırsanız, bu temel gerçekler, Mesih'te olgunlaşmanıza yardımcı olacaktır. Keşfedeceğimiz bazı şeyleri okumak kolay olmayacaktır, çünkü İsa'nın, cennet ve cehennem hakkında neler öğrettiğine bakacağız. Rab, ölümden sonraki yaşamla ilgili çok sayıda bilgi veriyor. Dolayısıyla O'nun öğrettiği şeyleri anlamak, kıyamet gününde O'nun huzurunda duracağımız gün için bizleri hazırlayacaktır. Birçok kişi bu konulardan söz etmeyi sevmiyor çünkü içinde yaşadığımız kültür, materyalizmin hakim olduğu kültürdür. Sadece gördüğümüz ve dokunduğumuz şeyler gerçek olarak algılanmakta, tartılamayan, ölçülemeyen, hissedilemeyen ve görülmeyen şeyler kuşkuyla karşılanmaktadır. Bazı insanlar, göremediğimiz şeylere nasıl inanabiliriz, diye sormaktadır.

İsa Mesih bambaşka bir hayat sürmüştü. Bizim de ruhsal gözlerimizi açmamız ve sonraki yaşamın hazinelerini görmemiz için bizlere meydan okuyor. Eğer bu hayatımızı, sonraki hayata hazırlık için yaşadığımızı dair hiçbir kuşku duymadan emin olursak, bu hayattaki seçimlerimiz kökten değişecektir. Henüz vaktimiz varken kendi hayatımızda ve etrafımızdaki insanların hayatlarında

fark yaratacak şeyleri dikkate almakla bilgece davranmış oluruz. Sonsuzlukla kıyaslandığında bu hayat, kısacık bir an gibidir. Stephen Hawking'in bir zamanlar söylediği gibi, "Sonsuzluk, özellikle sona doğru bir hayli uzun bir zamandır."

1) Ölümden dönme deneyimleriyle ilgili olarak şu ana kadar okuduklarınız içerisinde sizi en çok etkileyen ne oldu? 2) Eğer buna benzer bir ölümden dönme deneyimi yaşasaydınız, kalan ömrünüzü nasıl devam ettirirdiniz?

Kutsal Kitap Can Uykusunu Öğretir mi?

Bazı kişiler Mesih'teki imanlıların, öldükleri zaman canlarının uyuduğuna ve İsa'nın kiliseyi göğe almak üzere geri dönünceye kadar bilinçsiz kaldıklarına inanıyor. Kutsal Kitap'ın bazı metinlerinde İsa Mesih, gerçekten de Hristiyanların ölümü için "uyku" terimini kullanır. Örneğin İsa, Lazar'ı ölümden dirilttiği zaman, mezara gitmeden önce kasıtlı olarak iki gün beklemiştir (Yuhanna 11:6). Yahudilerin bir inancına göre, ölen bir kişinin canı, ölümden üç gün sonrasına kadar bedeninin etrafında bekler. İsa Mesih kuşkuculara, ölüm üzerinde yetkisi olduğunu kanıtlamak için kasıtlı olarak beklemiştir. Ne var ki Lazar, mezarda uyumuyordu; o ölmüştü:

Bu sözleri söyledikten sonra, "Dostumuz Lazar uyudu" diye ekledi, "Onu uyandırmaya gidiyorum." Öğrenciler, "Ya Rab" dediler, "Uyuduysa iyileşecektir." İsa Lazar'ın ölümünden söz ediyordu, ama onlar olağan uykudan söz ettiğini sanmışlardı. (Yuhanna 11:11-13).

"İsa ona, "Diriliş ve yaşam Ben'im" dedi. "Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?" (Yuhanna 11:25-26).

Rab, Yair'in kızını ölümden diriltirken yine 'uyku' terimini kullandı:

İsa daha konuşurken havra yöneticisinin evinden biri geldi. Yöneticiye, "Kızın öldü" dedi, "Artık öğretmeni rahatsız etme." İsa bunu duyunca havra yöneticisine şöyle dedi: "Korkma, yalnız iman et, kızın kurtulacak." İsa adamın evine gelince Petrus, Yuhanna, Yakup ve kızın annesi babası dışında hiç kimsenin kendisiyle birlikte içeri girmesine izin vermedi. Herkes kız için ağlıyor, dövünüyordu. İsa, "Ağlamayın" dedi, "Kız ölmedi, uyuyor." Kızın öldüğünü bildikleri için İsa'yla alay ettiler. O ise kızın elini tutarak, "Kızım, kalk!" diye seslendi. Ruhu yeniden bedenine dönen kız hemen ayağa kalktı. İsa, kıza yemek verilmesini buyurdu. Kızın annesiyle babası şaşkınlık içindeydi. İsa, olanları hiç kimseye anlatmamaları için onları uyardı (Luka 8:49-56).

3) Bu metne bakarak ölümlle ilgili neler öğrenebiliriz? Sizin dikkatinizi çeken şeyler nelerdir?

Mesih'teki bir imanlı asla ölü değildir; sadece bedeninden ayrıdır ve İsa bu durumu "uyku" terimiyle ifade etmektedir. İsa kızın elini tutup kalkmasını buyurduğunda kızın ruhu bedenine döner. Peki kız neredeydi? Bedeni ölmüştü; Rab'bin ve üç öğrencisinin huzurunda yatıyordu ama ruhu başka bir yerdeydi. Kızın neler yaşadığını bilmek istemez misiniz? Rab İsa'ya göre, Mesih'le ilişkisi olmayan bir kişi ölüdür (Efesliler 2:1, 5). Kutsal Kitap ruh ile canı birbirinin yerine kullanır.

Bu kez Eski Antlaşma'daki başka bir örneğe bakalım. 1. Krallar 17:17'de küçük bir çocuğun öldüğünü görürüz. Metnin özgün İbranicesi, çocuğun canının (nefes) çıkıp gittiğini ifade eder. Aynı metnin 22. ayetinde Tanrı'nın Sözü, çocuğun canının İlyas'ın duasıyla geri geldiğini aktarır. Çocuğun canının bedene geri döndüğü söylenirken, İbranice 'nefes' terimi kullanılır.

Kutsal Kitap bize, yetkinliğe erdirilmiş doğru kişilerin şu anda gökte olduğunu söyler (İbraniler 12:23). Aynı şekilde Tanrı, İsa'ya bağlı olarak gözlerini yaşama kapamış olanları O'nunla birlikte geri getirecektir. (1. Selanıkliler 4:14). Onların bedenleri mezarda olabilir ama görünmeyen doğaları, yani ruhları ve canları Rab'le birliktedir. Bu metne başka bir zaman daha yakından bakacağız.

İsa Mesih'i takip etmek isteyen bir kişi, öncelikle babasının cenazesine katılacağını söylemişti. İsa ona şöyle karşılık verdi: "**Bırak ölüleri, kendi ölülerini kendileri gömsün**" (Matta 8:22). Ölüler cenaze işlerini yapamazlar. İsa Mesih, ruhsal yönden ölü olan kişilerin bu işleri yapmasından söz etmektedir. Mesih'in öğrencilerinin en hayati görevi, Tanrı'yla ilişkileri olmayan ölülere ulaşmaktır. Hepimizin bildiği bir resimle bu gerçeği açıklayalım:

Arabama bindiğim zaman marşa basana kadar araba ölüdür. Ben arabayı kullanmadığım sürece kendiliğinden bir şey yapamaz. Aynı şekilde her insan esasen, bedeni kullanan ve ölümden sonra da yaşamaya devam eden bir ruhtan ve candan ibarettir. Yaşam, et ve kemikten oluşan bu bedenden çok daha fazlasıdır.

Cenazede bir insanı değil, bir şeyi gömeriz. Mezara koyduğumuz şey, evin sakini değildir, evdir. *Verna Wright*.

Biliyoruz ki, barındığımız bu dünyasal çadır yıkılırsa, göklerde Tanrı'nın bize sağladığı bir konut -elle yapılmamış, sonsuza dek kalacak bir evimiz - vardır. (2 Korintliler 5:1).

İsrail'de yaşayan, Tanrı yolunda yürüyen Christine isimli yakın bir dostumuz vardı. Birkaç yıl önce hamile kalmıştı. Ancak evin zemininde düşük yapmış ve kan kaybetmeye başlamış. Sonunda bir kan gölünün ortasında can vermiş. Ruhu bedeninden ayrılırken ansızın ölmüş aile üyelerinin ve dostlarının tanıdık yüzlerini görmeye başlamış. Hepsi de ona, "Evine hoş geldin, Christine" diye ezgi söylüyormuş. O anda içinin harika bir sükûnetle dolduğunu hissetmiş. Rab İsa Mesih tam önünde durmuş ve onu evine buyur etmiş. Rab ona, isterse orada kalabileceğini veya isterse Tanrı'nın kendisine verdiği görevi tamamlamak için geri dönebileceğini söylemiş.

Christine o anda arkasında kocasının sesini duymuş. Adam odaya girmiş ve karısının bedenini görmüş. Nabzına baktığı zaman karısının öldüğünü anlamış. Büyük bir acıyla Rab'be feryat ederek onu geri getirmesi için yalvarıyormuş. Christine hayata dönme kararını verdiği hatırlamıyor ama o anda kendini bedeninde bulmuş ve gözlerini açmış. Kocasına korkmamasını, kendisini hastaneye götürmesini söylemiş. İkisi de hastaneye vardıklarında, doktorlar ve hemşireler kan kaybından ötürü kadının hayatta olmasına şaşmışlar ve hemen kan vermeye başlamışlar. Sonuç olarak, Rab ona lütfetti ve İsrail'deki görevini tamamlaması için uzun bir ömür verdi. Yeruşalim'de İsraililere hizmet ederken çok sayıda mucizeye tanık oldu.

4) Tanrı'nın sizi, ölümle sonuçlanabilecek bir kazadan kurtardığını hatırlıyor musunuz? Öykünüzü kısaca paylaşın.

RAB'bin gözünde değerlidir sadık kullarının ölümü. (Mezmur 116:15).

5) Tanrı neden canlarını kendisine emanet etmiş olan halkının ölümünden memnuniyet duysun?

Eğer öldüğümüz zaman tek yaptığımız uykuya dalmaksa, Tanrı'nın gözünde bunun ne gibi bir değeri olabilir? Eğer bu dünyadan ayrıldığımızda bilincimiz kapanıyorsa, İsa Mesih çarmıhtaki hayduta neden "Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın" dedi (Luka 23:43)? "İyi bir uyku çektikten sonra, çağın sonunda benimle birlikte cennette olacaksın" diyebilirdi. İsa Mesih adamın, günün sonunda cennette kendisiyle birlikte diri olacağını öğretiyordu.

Yeterince İyi Olmayanlar için bir Araf Var mı?

Kutsal Kitap neden Araf denilen bir yerle ilgili hiçbir şey söylemiyor?

Katolik Ansiklopedisine göre Araf, bu dünyadan Tanrı'nın lütfuyla ayrılan ama affedilir günahlarından tümüyle özgür olmayan veya suçlarının cezası tamamen ödenmeyen insanların gittiği geçici bir ceza yeridir. Özetlemek gerekirse, Katolik ilahiyatında Araf, bu hayatta günahları tam anlamıyla kaldırılmayan Hristiyanların, ölümden sonra tümüyle arınmak için gittikleri yerdir. Peki Araf öğretisi Kutsal Kitap'a uygun mudur? Hayır, değildir. İsa Mesih günahlarımızın ücretini tümüyle ödemiştir (Romalılar 5:8). Yeşaya peygamber şöyle yazmıştır.

Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk (Yeşaya 53:5).

İsa Mesih, Tanrı'dan ayrı kalmamızın cezasından kurtulmamız için günahlarımızın ücretini ödedi. Günahlarımız için bizim de acı çekmemiz gerektiğini söylemek, İsa Mesih'in acılarının yeterli olmadığını söylemektir. Araf'ta arınarak günahlarımıza kefaret etmemiz gerektiğini söylemek, İsa Mesih'in kefaret eden kurbanının yeterliliğini inkâr etmek olacaktır (1. Yuhanna 2:2). Ölümden sonra günahlarımız için acı çekmemiz gerektiği düşüncesi, Kutsal Kitap'ın kurtuluşla ilgili söylediği her şeye ters düşmektedir.

Çünkü kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir. (İbraniler 10:14).

Bazen İnsanlar bu Hayattan Ayrılırken İki Dünyayı Görebiliyor

Bazen insanlar öldükleri zaman ruhları Yer ile Gök arasında geziniyor ve iki dünyaya da tanık oluyorlar. Müjdeci Dwight L. Moody ölmeden birkaç saat önce kendisini bekleyen yüceliğin görüntüsüne tanık oldu. Uykudan uyanırken şöyle dedi:

Yeryüzü geri çekiliyor, önümde gökler açılıyor. Eğer ölüm buysa, ne tatlı bir şey. Burada bir vadi yok. Tanrı beni çağırıyor ve gitmem gerekiyor!” Babasının yatağının yanında bekleyen oğlu, “Yok, hayır baba, sen rüya görüyorsun” dedi. “Hayır” dedi Moddy. “Ben rüya görmüyorum; kapıların arasındaydım, çocukların yüzlerini gördüm.” Daha sonra, ailesi Moody’nin son anlarına tanık olurken, o yine konuştu: “Bu benim zaferim; taç giyme günüm! Bu ne kadar yüce!”

Bazı kişiler Moody’nin rüya gördüğünü söyleyebilir ama Kutsal Kitap gerçekten de ölüm anında iki dünyaya da tanık olan bir kişiden söz ediyor. Bu kişi İstefanos’tur. İstefanos’un, Hristiyanlara zulmeden insanlara müjdeyi anlattıktan sonra olanları aşağıdaki metinde okuyabilirsiniz:

Kurul üyeleri bu sözleri duyunca öfkeden kudurdular, İstefanos'a karşı dişlerini gıcırdattılar. Kutsal Ruh'la dolu olan İstefanos ise, gözlerini göğe dikip Tanrı'nın görkemini ve Tanrı'nın sağında duran İsa'yı gördü. "Bakın" dedi, "Göklerin açıldığını ve İnsanoğlu'nun Tanrı'nın sağında durmakta olduğunu görüyorum." Bunun üzerine kulaklarını tıkayıp çılgınlık atarak hep birlikte İstefanos'a saldırdılar. Onu kentten dışarı atıp taşa tuttular. İstefanos'a karşı tanıklık etmiş olanlar, kaftanlarını Saul adlı bir gencin ayaklarının dibine bıraktılar. İstefanos taş yağmuru altında, "Rab İsa, ruhumu al!" diye yakarıyordu. Sonra diz çökerek yüksek sesle şöyle dedi: "Ya Rab, bu günahı onlara yükleme!" Bunu söyledikten sonra gözlerini yaşama kapadı. (Elçilerin İşleri 7:54-60).

İsa Mesih, bir Tanrı adamı olan İstefanos’u karşılamak için ayakta dururken onun bilinci kapalı bir uyku durumuna geçtiğine inanabilir miyiz? Tanrı uyuyanların Tanrısı değildir. Bizler mezarda bedenlerimizi terk ediyoruz ama her birimiz ölümden sonra yaşamaya devam ediyoruz. Kutsal Kitap bize, dünyayı terk eden herkes için sonsuzluğun başladığını öğretiyor. İsa Mesih’in İbrahim, İshak ve Yakup’la ilgili sözleri böyle değil midir?

Ölülerin dirilmesi konusuna gelince, Musa'nın Kitabı'nda, alevlenen çalıyla ilgili bölümde Tanrı'nın Musa'ya söylediklerini okumadınız mı? 'Ben İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı'yım' diyor. Tanrı ölülerin değil, dirilerin Tanrısı'dır. Siz büyük bir yanılga içindesiniz." (Markos 12:26-27).

Elçi Pavlus şöyle demiştir: “Cesaretimiz vardır diyorum ve bedenden uzakta, Rab'bin yanında olmayı yeğleriz” (2 Korintliler 5:8). Filipi'deki kiliseye de ölmek ve Mesih'le birlikte olmak hakkındaki arzusunu şöyle ifade etmiştir:

Hayatta kalırsam yararlı işler yapacağım. Ama hangisini seçeceğimi Bilemiyorum. İki seçenek arasında kaldım. Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi. Ama hayatta kalmam sizin için daha gereklidir (Filipililer 1:22-24).

Elçi Pavlus öldüğü zamanda bilinçsizce uykuya dalmayı beklemiyordu. Tümüyle hayatta ve kendinde olacağını umut ediyordu. Hatta bunun daha iyi olduğunu söylüyordu. 23. ayetteki ‘ayrılıp’ terimi, özgün Grekçe’de demir almak anlamına gelir. A. T. Robertson bu ifadeyi şöyle çevirmiştir: “Demir alıp denize açılmak.” Eğer Elçi Pavlus iki bin yıllık bir uykuya dalmaya hazırlanıyorsa, bunun nasıl ‘daha iyi’ olduğunu anlayamıyorum.

Victor Hugo bir keresinde şöyle demişti. “Mezara indiğim zaman, başka birçok kişinin söylediğini söyleyebilirim. İşlerimi tamamladım ama hayatımı tamamladım diyemem. Yarın sabah günlük işim başlayacak. Mezarım çıkmaz bir sokak değildir. Bir geçittir. Alacakaranlıkta kapanır, şafak atarken açılır.

Ruth Graham Bell, *İstifçinin Mirası* isimli kitabında Kuzey Carolina'nın Montreat şehrinden Pastör Humphrey Armistead'ın büyükannesinin doğrulanmış öyküsünü anlatır:

Oda sessiz ve yarı karanlıktı. Yastıklara yaslanıp uzanmış olan yaşlı kadın, oğlu Robert'ın ailesiyle, dostlarıyla ve kadının ilgilendiği diğer konularla ilgili anlattığı şeyleri dinliyordu. Oğlunun günlük ziyaretlerini dört gözle beklerdi. Onun yaşadığı Madison, Nashville'den fazla uzak sayılmazdı. Robert annesiyle mümkün olduğu kadar çok vakit geçirmek ister, kadın hasta olduğu için her ziyaretinin son ziyaret olabileceğini bilirdi. Konuşurken kadının sevecen yüzündeki her ayrıntıyı gözleriyle inceledi. Artık orada kıvrımlardan çok çizgiler vardı. Beyazlamış saçlar, yorgun ama hala sevgiyle bakan gözler vardı. Ayrılma vakti geldiğinde, Robert annesinin alınına yumuşak bir öpüş kondurup yarın yine geleceğini söyledi. Madison'daki evine döndüğü zaman, on yedi yaşındaki oğlu Robin'in yüksek ateşli, garip bir hastalığa yakalandığını öğrendi. Birkaç gün bütün vaktini oğluna ve annesine ayırdı. Annesine Robin'in hastalandığını söylemedi. Kadının en büyük torunu, onun yaşam kıvancı ve sevinciydi. Sonra Robin ansızın can verdi. Ölümü hem ailesinde hem de toplumda şok etkisi yarattı. On yedi yaş ölmek için ne kadar erkendi ve ölüm ne çabuk gelivermişti!

Cenaze işleri biter bitmez, Robert annesinin yanı başına koştu. İlk oğlunu gömmenin korkunç acısını hiçbir şekilde belli edemezdi. Annesinin böyle bir şeyi kaldıracak hali yoktu. Odaya girdiğinde doktor da oradaydı. Annesi yataktaydı ve gözleri kapalıydı. Doktor sakin bir sesle, “o komada” dedi. Bu adamın yaşadığı ıstırap, annesine yaptığı vefalı ziyaretler, oğlunun ölümü ve kaçıp geldiği cenaze, onun bilgisi dahilindeydi. Doktor sessiz bir anlayışla elini Robert'ın omzuna koydu. “Yanına otur” dedi, “belki kendine gelir...” sonra çıkıp gitti. Alacakaranlık basarken Robert'ın yüreği ağırlaşmıştı. Masanın yanındaki lambayı yakınca gölgeler dağıldı. Yaşlı kadın bir süre sonra gözlerini açtı, oğlunu görünce gülümsedi, elini onun dizine koydu. Sevgi dolu bir ses tonuyla “Bob...” dedi ve tekrar komaya girdi. Robert sessizce oturdu, eli annesinin elinde, gözleri hep yüzündeydi. Bir süre sonra yastıkta hafif bir hareket oldu. Annesinin gözleri açıldı ama adeta odanın çok ötesinde bir yere bakıyordu. Yüzü hayretle ışıldadı. “İsa Mesih'i görüyorum” dedi. Sesi şaşkınlığını gizleyemiyordu. “Annem orada, babam da orada.” Ardından ekledi, “Ah Robby de orada! Robby'nin öldüğünü bilmiyordum.” Eliyle oğlunun dizini sıvazladı. Yumuşak bir sesle, “Zavallı Bob...” dedi ve gitti.1

Anne Robby'i görmediyse, onun öldüğünü nereden bilebilirdi? Dünyasal bedeninin çadırını terk ederken torununu görmüştü. İsa Mesih'teki bir imanlı için ölüm, mezuniyet töreni gibidir!

RAB'bin gözünde değerlidir sadık kullarının ölümü (Mezmur 116:15)

Dua: Rab, günlük yaşantımızı bir gün Seni göreceğimiz gerçeğine göre sürdürmemize yardımcı ol. Senin bize verdiğin zamanı, sonsuzluğa hazırlanmak için kullanmamıza yardım et. Geleceđi dikkate alarak bu hayatta neyin önemli olduğunu görecek gözler ver. Amin.

Keith Thomas.

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Web sitesi: www.groupbiblestudy.com